

Sygn. akt III AUa 719/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 kwietnia 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Elżbieta Gawda (spr.)
Sędziowie:	SA Krzysztof Szewczak SA Barbara Mazurkiewicz-Nowikowska
Protokolant: protokolant sądowy Kinga Panasiuk-Garbacz	

po rozpoznaniu w dniu 18 kwietnia 2018 r. w Lublinie

sprawy E. P.

z udziałem zainteresowanych M. J. i E. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.

o podleganie ubezpieczeniu społecznemu

na skutek apelacji E. P.

od wyroku Sądu Okręgowego w Radomiu

z dnia 25 maja 2017 r. sygn. akt VI U 837/14

I. zmienia zaskarżony wyrok oraz poprzedzającą go decyzję i ustala, że E. P. podlega obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym od dnia(...)z tytułu umowy o pracę zawartej z E. K. i M. J. prowadzącymi Biuro (...) s.c. w G.;

II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. na rzecz E. P. kwotę 30 (trzydzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Barbara Mazurkiewicz- Nowikowska Elżbieta Gawda Krzysztof Szewczak

III AUa 719/17

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 25 maja 2017 r. Sąd Okręgowy w Radomiu oddalił odwołania E. P., E. K.i M. J. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R., stwierdzającej, że E. P. nie podlega ubezpieczeniom społecznym od dnia(...), z tytułu umowy
o pracę zawartej z E. K.i M. J.. Sąd zasądził od wnioskodawczyń na rzecz pozwanego koszty procesu.

Sąd Okręgowy oparł swoje rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach i rozważaniach prawnych:

E. P. ma wykształcenie wyższe ekonomiczne. W 2007 roku, przez około pół roku, odbywała staż w Powiatowym Urzędzie Pracy w G. jako pomoc księgowej. Do maja 2012 roku pracowała przez cztery lata w przedsiębiorstwie (...) w G., ostatnio w recepcji. W przedsiębiorstwie tym wprowadzała faktury do systemu informatycznego.

W okresie od 5 grudnia 2012 roku do 7 listopada 2013 roku E. P. podlegała ubezpieczeniu społecznemu rolników. Z tytułu tego ubezpieczenia otrzymała zasiłek chorobowy za okres od 23 sierpnia 2013 roku do 6 listopada 2013 roku. W dniu 6 listopada 2013 roku lekarz prowadząca ciążę - H. Z., wystawiła wnioskodawczyni zaświadczenie lekarskie o czasowej niezdolności do pracy na okres od 7 listopada do 4 grudnia 2013 roku.

Dnia (...) E. P. zawarła umowę o pracę z E. K.i M. J. – prowadzącymi Biuro (...) s.c. w G.. Wnioskodawczyni zatrudniona została na stanowisku księgowej, w pełnym wymiarze czasu pracy z wynagrodzeniem zasadniczym w wysokości 2.200 zł. Uzyskała pozytywne orzeczenie o zdolności do pracy od specjalisty medycyny pracy.

E. K. jest siostrą ojca E. P..

Praca skarżącej polegała na weryfikowaniu faktur pod względem rachunkowym, wprowadzaniu ich do systemu, tj. prowadzeniu w systemie informatycznym ksiąg przychodów i rozchodów, porządkowaniu chronologicznym dokumentów, wpisaniu ich do segregatorów i wystawianiu faktur za usługi księgowe. Podpisywała faktury wystawiane przez Biuro za usługi księgowe. Wspólniczki Biura wiedziały, że wnioskodawczyni jest w ciąży. E. P. miała osobne biurko
i komputer, a godziny pracy wyznaczone od 9.00 do 17.00.

E. K.i M. J. prowadzą pozarolniczą działalność gospodarczą od 2 stycznia 2013 roku, w zakresie działalności rachunkowo-księgowej
i doradztwa podatkowego. Przed podpisaniem umowy z E. P. ich Biuro nie zatrudniało żadnego pracownika na podstawie umowy o pracę. Czynności należące do zakresu obowiązków skarżącej wykonywały wspólniczki oraz B. M., pracująca na umowę zlecenia w godzinach od 8.30 do 12.00-13.00, za wynagrodzeniem w kwocie 500 zł.

Od dnia 4 grudnia 2013 roku do dnia 28 marca 2014 roku E. P. przebywała w szpitalu. W dniu (...) urodziła córkę.

W związku ze złożonym w dniu 14 lutego 2014 roku wnioskiem o wypłatę zasiłku chorobowego oraz zasiłku macierzyńskiego organ rentowy przeprowadził
w dniach od 30 kwietnia 2014 roku do 7 maja 2014 roku postępowanie wyjaśniające, dotyczące okresu podlegania ubezpieczeniom społecznym E. P.. Na podstawie dokumentów przedstawionych przez E. K. w dniu 7 maja 2014 roku ZUS uznał zatrudnienie E. P. w Biuro (...) s.c. od (...).

W związku z wpływem do ZUS nowego dowodu w sprawie w postaci opinii lekarskiej lekarza orzecznika ZUS stwierdzającej, że ubezpieczona była niezdolna do pracy i nie mogła podjąć pracy w dniu(...), pozwany w dniu 28 maja 2014 roku ponownie wszczął postępowanie wyjaśniające. W dniu 30 maja 2014 roku E. P. złożyła pismo z wyjaśnieniem, że zaświadczenie lekarskie za okres od 7 listopada 2013 roku do 4 grudnia 2013 roku było z tytułu ciężkiej pracy fizycznej
w gospodarstwie rolnym. W okresie zwolnienia była osobą chodzącą, czuła się dobrze i dlatego zrezygnowała ze zwolnienia i podjęła pracę umysłową na stanowisku księgowej.

Od dnia 4 grudnia 2013 roku płatnik składek nie zatrudniał innego pracownika na miejsce wnioskodawczynie, a jej obowiązki przejęły właścicielki firmy.

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie zeznań wnioskodawczyń i świadków. W ocenie Sądu Okręgowego dowody te tworzą spójną i logiczną całość.

Nadto postanowieniem z dnia 26 czerwca 2015 roku Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu ginekologii na okoliczność, czy E. P. była zdolna do podjęcia pracy w dniu 7 listopada 2013 roku.

Biegły A. A. wskazał w swej opinii, iż w dniu podjęcia pracy przez E. P. przebieg ciąży był niepowikłany. W dniu 4 grudnia 2013 r. została ona hospitalizowana na Oddziale (...)i Kliniki (...) w W. z powodu krwawienia z dróg rodnych, spowodowanego łożyskiem brzeżnie przodującym. W ocenie biegłego w dniu 7 listopada 2013 roku będąc w 16 tygodniu ciąży niepowikłanej mogła podjąć pracę, niewymagającą wysiłku fizycznego, w charakterze księgowej. Patologia ciąży pod postacią krwawienia z łożyska brzeżnie przodującego była zdarzeniem losowym, wynikającym z nieprawidłowej implantacji łożyska i stanowiła bezpośrednie zagrożenia dla życia matki i płodu. Tego typu patologii ciąży nie można było przewidzieć w chwili podjęcia pracy przez wnioskodawczynię.

Wobec zarzutów zgłoszonych przez organ rentowy, Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii uzupełniającej biegłego, który podtrzymał swoją opinię i stwierdził, iż ciąża u osoby z zaburzeniami endokrynologicznymi – niedoczynność tarczycy, leczona substytucją hormonalną nie jest ciążą wysokiego ryzyka. Fakt przebycia jednego poronienia nie kwalifikuje kolejnej ciąży, jako ciąży wysokiego ryzyka. Biegły wskazał, że w dniu 7 października 2013 roku, kiedy to miało paść podejrzenie przodującego łożyska, u E. P. występował jak najbardziej fizjologiczny stan pokrywania ujścia wewnętrznego macicy poprzez wykształcające się łożysko. Wszystkie pacjentki w 12 tygodniu ciąży będą miały łożysko centralnie przodujące.

Wobec kolejnych zarzutów pozwanego, Sąd Okręgowy postanowieniem z dnia 2 września 2016 roku dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu medycyny pracy, na okoliczność czy od(...)E. P. była zdolna do pracy.

Biegła z zakresu medycyny pracy wypowiedziała się, że nie można uznać, iż ciąża opiniowanej przebiegała w sposób niepowikłany. Stwierdziła, iż przez ponad 2 miesiące przed podjęciem zatrudnienia, a także w momencie jego podjęcia, wnioskodawczynie była czasowo niezdolna do pracy w związku z możliwością poronienia. Niezdolność do pracy została potwierdzona po raz kolejny dwa dni przed podjęciem przez nią pracy. Tym samym nie mogła być ona jednocześnie okresowo niezdolna do pracy z punktu widzenia ginekologa prowadzącego ciążę i zdolna do pracy w wymiarze pełnego etatu.

E. P., E. K. i M. J. nie uznały powyższej opinii i zanegowały ją w całości, nie przytoczyły jednak żadnych konkretnych zarzutów co do jej treści.

W oparciu o powyższe ustalenia Sąd Okręgowy nie uwzględnił odwołania, przywołując jako podstawę rozstrzygnięcia przepisy ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2017 roku, poz. 1778). Zgodnie z treścią art. 6 ust. 1 tej ustawy obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegają osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są pracownikami. Na mocy art. 11 ust. 1 i art. 12 ust. 1 cyt. ustawy osoby te podlegają także obowiązkowemu ubezpieczeniu chorobowemu i wypadkowemu.

Sąd Okręgowy zważył, że zawarcie umowy o pracę, jej skuteczność i ważność oceniać należy zgodnie z przepisami Kodeksu pracy. W świetle art. 22 k.p. przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy, a pracodawca zobowiązuje się do zatrudnienia pracownika za wynagrodzeniem. Oczywiście jest, że zawarcie umowy

o pracę w celu wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy odpowiada prawu pracy, a naturalnym – całkowicie zgodnym z porządkiem prawnym i zasadami współżycia społecznego – jest dążenie stron umowy o pracę do tego, ażeby pracownik z tytułu pracowniczego statusu uzyskiwał przewidziane w prawie ubezpieczeń społecznych prawa i świadczenia. Są to elementarne i niebudzące żadnych wątpliwości relacje między stosunkami pracy i stosunkami ubezpieczenia społecznego. Sam jednak fakt złożenia przez strony oświadczeń zawierających formalne elementy określone w art. 22 k.p. nie oznacza jednak, że taka umowa jest ważna. Pogląd ten nie budzi żadnych wątpliwości i znajduje potwierdzenie w orzecznictwie sądów.

Zgłoszenie do ubezpieczenia społecznego z tytułu zawarcia umowy o pracę bez nawiązania stosunku pracy wiążącego się z wykonywaniem obowiązków pracowniczych nie ma podstawy faktycznej (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2013 roku, I UK 472/12, LEX nr 1356412). Przystąpienie do ubezpieczenia i opłacanie składki przez podmiot, który nie świadczy pracy, nie stanowi przesłanki objęcia ubezpieczeniem społecznym i stania się jego podmiotem. Skutku takiego nie wywołuje zawarcie umowy o pracę, której strony stwarzają pozór realizacji przez ubezpieczonego czynności odpowiadających treści art. 22 k.p., czyli wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem, za wynagrodzeniem, odpowiadającym ilości i jakości świadczonej pracy (art. 78 kp). Tym samym bycie podmiotem ubezpieczenia związane jest wyłącznie z realizacją podstawowego dla stosunków tego ubezpieczenia warunku wykonywania pracy w ramach stosunku pracy. W świetle tego istotne jest, czy pracownik zawierający umowę o pracę w rzeczywistości pracą taką wykonywał (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2011 roku, II UK 69/11, LEX nr 1108830).

Dlatego też dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy podstawowe znaczenie miało ustalenie, czy w okresie od dnia (...)E. P. była pracownicą w rozumieniu art. 22 k.p.

W toku procesu odwołujące się przekonywały, że E. P. rzeczywiście świadczyła pracę, co potwierdzają również świadkowie B. M. i M. G.. Sąd Okręgowy nie neguje tego faktu, nie daje jednak wiary twierdzeniom wnioskodawczyń w zakresie okoliczności, w jakich doszło do zatrudnienia E. P.. Na uwagę zasługuje przede wszystkim fakt, iż przed zatrudnieniem w Biurze (...) podlegała ona ubezpieczeniu społecznemu rolników w KRUS i w okresie od 23 sierpnia do 6 listopada 2013 roku, miała przyznany i wypłacany zasiłek chorobowy. Bezspornym jest także, iż w momencie zatrudnienia była osobą niezdolną do pracy, o czym świadczy wystawione zaświadczenie o czasowej niezdolności do pracy na okres od 7 listopada 2013 roku do 4 grudnia 2013 roku. Jak wynika zaś z opinii biegłej z zakresu medycyny pracy, informacje uzyskane przez specjalistę medycyny pracy, który wystawił E. P. zaświadczenie o zdolności do pracy na podstawie wywiadu lekarskiego nie odzwierciedlały rzeczywistego stanu jej zdrowia, gdyż w wywiadzie ginekologiczno-położniczym odnotowano „obecnie jest w ciąży 4 mc – ciąża przebiega bez powikłań”. Powyższe stwierdzenie nie znajduje potwierdzenia w dokumentacji ze (...), gdyż badana od sierpnia 2013 roku pobierała zasiłek chorobowy z rozpoznaniem według kwalifikacji (...) – poronienie zagrażające.

Sąd Okręgowy miał także na uwadze pokrewieństwo E. P. z zatrudniającą ją E. K..

W ocenie Sądu Okręgowego jedynym celem zawarcia spornej umowy o pracę było uzyskanie przez E. P. świadczeń z tytułu macierzyństwa. Dążenie do tego skutku Sąd ocenił jako zamiar obejścia prawa, prowadzący do nieważności umowy (art. 58 § 1 kc w związku z art. 300 k.p.), której zasadniczym celem nie było świadczenie pracy, lecz uzyskanie świadczeń z ubezpieczenia społecznego. Zawarcie umowy o pracę w przedstawionych wyżej okolicznościach (w trakcie niezdolności do pracy, świadomość zagrożonej ciąży i dalszej niezdolności do pracy, poprzednie ubezpieczenie w KRUS, krótkotrwałość zatrudnienia, pokrewieństwo z osobą zatrudniającą) można uznać też za sprzeczne z zasadami współżycia społecznego. Zgodnie bowiem z art. 58 § 2 k.c., nieważna jest czynność prawna sprzeczna z zasadami współżycia społecznego. Fakt, że cel zawarcia umowy o pracę w celu osiągnięcia świadczeń z ubezpieczenia społecznego nie jest sprzeczny z ustawą nie może jednak oznaczać akceptacji dla nagannych i nieobojętnych społecznie

zachowań korzystania ze świadczeń z ubezpieczenia społecznego, przy zawieraniu umów o pracę na stosunkowo krótki okres przed zajściem zdarzenia rodzącego uprawnienie do świadczeń z ubezpieczenia społecznego (tak m.in. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18 października 2005 roku, II UK 43/05, OSNP 2006/15-16/251).

Z tych względów i na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy oddalił odwołania, zasądzając od wnioskodawczyń na rzecz pozwanego koszty procesu.

Apelację od powyższego wyroku złożyła E. P. zaskarżając wyrok w całości i zarzucając, że jest niezgodny ze stanem faktycznym i sprzeczny z prawem, gdyż fakt zawarcia umowy o pracę i rzeczywiste wykonywanie pracy są bezsporne i oczywiste.

Apelująca zarzuciła:

- 1) naruszenie prawa materialnego przez niewłaściwe zastosowanie art. 58 § 1 i § 2 k.c. przy braku zaistnienia ku temu przesłanek, zamiast wydania wyroku na mocy art. 22 k.p. oraz naruszenie art. 6 ust. 1, art. 8, art. 11 ust. 1 art. 12 ust. 1 i art. 13 ust. 1 cyt. ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych;
- 2) naruszenie przepisów postępowania przez brak koncentracji na istocie sporu czyli na fakcie wykonywania pracy zamiast zbędnego dopuszczania dowodu z opinii biegłych lekarzy i generowania kosztów po to, by wydać wyrok zgodny z decyzją ZUS.

Wskazując na powyższe zarzuty apelująca wносиła o zmianę zaskarżonego wyroku i „uchylenie” decyzji oraz ustalenie, że E. P. podlega z mocy prawa ubezpieczeniom społecznym z tytułu umowy o pracę od dnia(...).

W uzasadnieniu apelacji wnioskodawczyni przytoczyła argumentację na poparcie stawianych zarzutów, podnosząc, że Sąd Okręgowy nie wskazał jakie zasady współzycia społecznego naruszyła i w jaki sposób obeszła prawo w sytuacji, gdy była pracownikiem i wykonywała swoją pracę.

W odpowiedzi na apelację pozwany wnosił o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Rozpoznając apelację Sąd Apelacyjny uzupełnił postępowanie dowodowe poprzez dopuszczenie dowodu z zeznań E. P. na okoliczność wykonywania zatrudnienia w Biurze (...).

W oparciu o powyższy dowód Sąd Apelacyjny ustalił, że praca E. P. była kontrolowana przez obie właścicielki biura, które udzielały jej wszelkich informacji i sprawdzały jakość wykonanej pracy. Skarżąca wdrażała się do swoich obowiązków, w tym poznała informatyczny system prowadzenia księgi przychodów i rozchodów. Układała faktury danej firmy, wprowadzała do systemu, drukowała i podpisywała faktury wystawiane przez biuro pod koniec miesiąca. Zdarzenie losowe sprawiło, że trafiła do szpitala i przerwała pracę.

Sąd Apelacyjny obdarzył wiarą zeznania wnioskodawczyni, gdyż są spójne, znajdują potwierdzenie w zeznaniach E. K., M. J. i B. M..

W oparciu o materiał dowodowy zebrany przez Sąd Okręgowy jak i dowód z uzupełniającego przesłuchania wnioskodawczyni **Sąd Apelacyjny zważył co następuje:**

Apelacja jest zasadna i zasługuje na uwzględnienie. Trafny jest zarzut nieprawidłowych ustaleń Sądu w zakresie zdolności wnioskodawczyni do podjęcia pracy, wywodzony z nieprawidłowej oceny opinii biegłych. Skoro już Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy to winien rozważyć wagę tych opinii w aspekcie specjalizacji medycznej, właściwej dla ustalenia zdolności wnioskodawczyni do pracy. W ocenie Sądu Apelacyjnego, z uwagi na ciężę wnioskodawczyni, istotna w sprawie jest opinia biegłego lekarza ginekologa, który nie stwierdził u skarżącej żadnych przeciwwskazań do podjęcia pracy umysłowej.

W dacie przystąpienia do pracy E. P. była osobą zdolną do pracy w zawodzie księgowej i tylko zdarzenie losowe, zaistniałe w dniu 4 grudnia 2014 r. spowodowało przerwanie pracy i pobyt skarżącej w szpitalu aż do dnia porodu.

Biegła z zakresu medycyny pracy miała na uwadze głównie fakt wydania E. P. zaświadczenia o niezdolności do pracy na okres od 7 listopada 2014 r. do

4 grudnia 2014 r., twierdząc, że wnioskodawczyni nie mogła być jednocześnie okresowo niezdolna do pracy i zdolna do pracy w pełnym wymiarze, jak ocenił to lekarz wydający zaświadczenie o zdolności do pracy. Opierając swoje ustalenia na powyższej opinii Sąd Okręgowy pominął fakt, że w dacie uzyskania zaświadczenia o niezdolności do pracy tj. 7 listopada 2014 r. skarżąca podlegała ubezpieczeniu społecznemu rolników w związku z posiadaniem (...)ha gospodarstwa sadowniczego. Jak sama przyznała nie mogła wykonywać ciężkich prac rolniczych, natomiast nie było żadnych przeciwwskazań do podjęcia pracy umysłowej, co ustalił lekarz przeprowadzający badanie profilaktyczne a potwierdził biegły lekarz ginekolog.

Dodać należy, że w pierwszym etapie postępowania przed organem rentowym pozwany nie kwestionował świadczenia pracy przez skarżącą. Również Sąd Okręgowy nie zakwestionował wykonywania pracy w reżimie pracowniczym, wywiódł jednak, że umowa o pracę zawarta była z zamiarem obejścia prawa tj. chęcią uzyskania zasiłku macierzyńskiego jak i naruszała zasady współżycia społecznego. Rację ma apelująca, że Sąd Okręgowy nie wymienił zasad, które naruszyła.

W ocenie Sądu Apelacyjnego E. P. wykonywała pracę zgodnie z zakresem powierzonych jej czynności – weryfikowała faktury pod względem formalnym i wprowadzała je do systemu, porządkowała dokumenty, wystawiała i podpisywała faktury, opanowała system informatyczny (...) dotyczący prowadzenia księgi przychodów i rozchodów. Praca miała charakter podporządkowany – współpracownicy zlecały wnioskodawczyni wykonywanie konkretnych zadań, nadzorowały i sprawdzały jakość pracy, wprowadzały ją w zakres obowiązków. Za wykonaną pracę skarżąca otrzymała wynagrodzenie. Tym samym pomiędzy pracownikiem a pracodawcą faktycznie zaistniał stosunek pracy, gdyż spełnione zostały przesłanki wymienione w treści art. 22 k.p. Zgodnie z jego treścią przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca - do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem. Wnioskodawczyni podjęła pracę, wykonywała ją w siedzibie biura, w czasie ustalonym przez pracodawcę (od 9.00 do 17.00) i pod jego nadzorem.

W ocenie Sądu Apelacyjnego umowa o pracę nie została zawarta w celu obejścia prawa. Stosunek pracy był realizowany a chęć uzyskania świadczeń z ubezpieczenia społecznego, wobec faktycznego wykonywania pracy, nie jest niczym nagannym.

Czynność prawna jest nieważna jeśli ma na celu obejście ustawy, czyli wówczas gdy strony dążą do osiągnięcia celu zakazanego przez prawo m.in. poprzez unikanie zakazów, nakazów lub obciążeń wynikających z przepisu ustawy o ile tylko z takim zamiarem została dokonana. Sąd Apelacyjny podziela pogląd Sądu Najwyższego, że nie jest obejściem prawa dokonanie czynności prawnej w celu osiągnięcia skutków, jakie ustawa wiąże z tą czynnością prawną. Skoro z zawarciem umowy o pracę ustawa o systemie ubezpieczeń społecznych wiąże obowiązek ubezpieczenia emerytalno-rentowego, chorobowego i wypadkowego, podjęcie zatrudnienia w celu objęcia ubezpieczeniem i ewentualnego korzystania ze świadczeń z tego ubezpieczenia nie może być kwalifikowane jako obejście prawa (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 lipca 2008 r. II UK 334/07 OSNP 2009/23-24/32). Celem wnioskodawczyni było wykonywanie pracy i uzyskanie w związku z tym faktem ochrony ubezpieczeniowej. Nie dążyła zatem do wyłudzenia świadczeń, gdyż faktycznie wykonywała pracę

i tylko nagle, nieprzewidziane zdarzenie losowe spowodowało, że praca została przerwana.

Fakt, że pracodawcą skarżącej była siostra jej ojca nie ma znaczenia wobec faktu świadczenia pracy. Biuro (...) jest małą firmą i jak zeznała E. K., współpracownicy nie zatrudniłyby obcej osoby. Dodać należy, że skarżąca miała kwalifikacje do podjęcia pracy, gdyż z wykształcenia jest ekonomistką a uprzednio zajmowała się m.in. wprowadzeniem faktur do systemu.

Zgodnie z treścią art. 6 ust. 1 pkt 1 cyt. ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegają, z zastrzeżeniem art. 8 i 9, osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są pracownikami. W ocenie Sądu Apelacyjnego E. P. w spornym okresie była pracownikiem a to oznacza, że podlegała w pełnym zakresie i obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym. Wydając zaskarżony wyrok Sąd Okręgowy dopuścił się naruszenia prawa materialnego tj. art. 22 k.p. oraz art. 6 ust. 1 pkt 1 cyt. ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.

Z tych względów i na mocy art. 386 § 1 k.p.c. Sąd Apelacyjny orzekł jak w wyroku.

Wnioskodawczyni jest stroną wygrywającą sprawę, zatem pozwany na mocy art. 98 § 1 k.p.c. winien zwrócić jej poniesione koszty postępowania apelacyjnego tj. kwotę 30 zł tytułem uiszczonej opłaty od apelacji.